

man mindst ventede ham, og satte sig forover paa Stolene med sine røde Hænder foran Munden for under Samtalens Gang at skele sig til Titlen paa den Avis, man holdt i Haanden, eller til Købmandens Navn paa de Papirspøser, Husmoderen lagde ind i Krydderiskabet.

Skønt det Møde, hvortil han idag med sin sædvanlige Punktighed havde indfundet sig, var berammet til Klokken tre, og skønt det paa Grund af Øjeblikkets stærkt spændte politiske Situation var at formode, at der forestod betydningsfulde Forhandlinger, slog Uret paa Chiffonieren fire, før alle de tilkaldte Personer var samlede.

Som Komiteens Formand indtog Værten selv Sædet ved den øverste Ende af det ovale Bord, hvorom Raadet tog Plads. Hans sværlemmede Skikkelse med det krusede Haar og den store, glatragede Hage tog sig helt imponerende ud i æblegrøn Plyd-ses Vest og hvide, nystrøgne Skjortæærmer. Rigtignok skinnede Næsen endnu lige kalkunblaa i det rød-blussende Ansigt som et uforgængeligt Minde om hans mindre heldige Fortid; men til Gengæld havde hans Holdning og hele Optræden vundet den brede Overlegenhed og elskværdige Utvungenhed, der erhverves ved livlig Deltagelse i det offentlige Liv. Tilhøjre for ham sad Emanuel (der nu havde ombyttet sin Arbejdskittel med en Frakke af lysegraa Multum) samt en lille mavesvær Vejlby-bonde med buskede Øjenbryn og barnligt røde Kinder. Tilvenstre sad to yngre, blonde Skibberup-Gaardmænd og den høje Tømrer Nielsen, hvis mørke Vikingseskæg i Aarenes Løb var blevet endnu et Par Tommer længere og næsten naaede ham ned til Bæltstedet. Pladsen ved den nederste Bordende indtoges af Væver Hansen, der ikke havde villet lade sig indvælge i selve Raadet, men derimod tilbudt at bistaa ved dets Møder som en Slags Sekretær.

„Saa er vi altsaa samlede,“ begyndte Sogneraadsformanden med sin larmende Stemme, idet han lod Blikket glide rundt om Bordet. „Vi har idag en meget vigtig Meddelelse at gøre jer, Venner! . . . Ja, værsgo’, begynd kun, Jens Hansen!“

De sidste Ord var henvendt til Væveren, som nu trak et stort